DZIEŃ HOPE MEDIA POLSKA

Lekcja IV — 24 października

PROROCY NOWOTESTAMENTOWI

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 17 października

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Mt 16,13-16; Ef 2,20; Ap 22,6; Łk 2,36-38; Dz 21,9; Ef 6,10-18.

TEKST PAMIĘCIOWY: „A różne są dary łaski, lecz Duch ten sam. I różne są posługi, lecz Pan ten sam. I różne są sposoby działania, lecz ten sam Bóg, który sprawia wszystko we wszystkich" (1 Kor 12,4-6).

Pewien mężczyzna kierował autem, a jego syn, siedzący obok, przyglądał się mijanym pojazdom, wypatrując podobnych do samochodu ojca. W pewnej chwili ojciec rzekł, wskazując na mijany pojazd:

— Synu, to był taki sam samochód, jak mój pierwszy!

Gdy przyjechali do domu, ojciec odszukał instrukcję obsługi swojego pierwszego auta i drugą instrukcję obsługi tego auta, które miał obecnie. Wskazał synowi cechy obu pojazdów, podkreślając podobieństwa i różnice. Jednak gdy zaczął porównywać silniki obu pojazdów, okazało się, że były takie same.

— Sporo się zmieniło, ale nie silnik! — rzekł.

Bóg przemawiał przez proroków zarówno w czasach starotestamentowych, jak i nowotestamentowych, a kontynuacja i zgodność ich przesłań wynika z faktu, że Duch Święty — źródło czy silnik Bożego objawienia — pozostał ten sam. Duch Święty daje moc prawdziwym prorokom, obdarzając ich darem prorokowania. Sprawia także, że Chrystus jest w centrum prorockich przesłań, jak podkreśla to apostoł Paweł (zob. Hbr 1,1-3).

W tej lekcji przyjrzymy się działaniu daru proroctwa w *Nowym Testamencie*, by dowiedzieć się, co robili prorocy, kto został powołany do usługiwania darem prorokowania, jaka była rola proroków w porównaniu z rolą apostołów i jak przejawiało się zagrożenie ze strony fałszywych proroków.

Jezus jako prorok

Mojżesz przepowiedział: „Proroka takiego jak ja jestem, wzbudzi ci Pan, Bóg twój, spośród ciebie, spośród twoich braci. Jego słuchać będziecie" (Pwt 18,15). O kim mówił? *Pismo Święte* wyjaśnia, że Mojżesz prorokował o Jezusie. „Wszak Mojżesz powiedział: Proroka, jak ja, spośród braci waszych wzbudzi wam Pan, Bóg; jego słuchać będziecie we wszystkim, cokolwiek do was mówić będzie" (Dz 3,22; zob. także J 6,14).

Jaka jest rola Jezusa jako proroka? Jak rozumiano tę rolę w Jego czasach? (Zob. Mt 16,13-16; Mk 8,27-29; Łk 9,18-20).

Jezus jako Chrystus, Mesjasz, jest Tym, na którego wskazują wszystkie mesjanistyczne proroctwa *Starego Testamentu*. W *Nowym Testamencie* Jezus jest ukazany jako wypełnienie mesjanistycznych proroctw. W Łk 24,13-35 Jezus mówi o sobie jako Tym, na którego wskazują proroctwa zapowiadające Mesjasza.

W J 1,1-5 opis Tego, który został nazwany Słowem, nie pasuje do żadnego człowieka, w tym także do żadnego ludzkiego proroka. Słowo zostało zidentyfikowane tutaj jako Stwórca, gdyż „wszystko przez nie powstało, a bez niego nic nie powstało, co powstało" (J 1,3). To On stworzył wszystko, co zostało stworzone, czyli cały wszechświat, którego średnicę szacuje się obecnie na dziewięćdziesiąt trzy miliardy lat świetlnych.

W każdej frazie: *Rzekł Bóg*, zawartej w 1. rozdziale *Księgi Rodzaju*, słyszymy głos Jezusa. Ten, który powiedział: „Niech stanie się światłość" (Rdz 1,3), jest także „światłością ludzi" (J 1,4), a realizując plan zbawienia (zob. J 1,4-5), rozprasza mrok spowijający ziemię.

Prorocze słowa Boga są pewne i potwierdzone. Gdy ich słuchamy, są niby pochodnia świecąca „w ciemnym miejscu, dopóki dzień nie zaświta i nie wzejdzie jutrzenka w waszych sercach" (2 P 1,19). Proroctwo będzie rozświetlać ciemność grzesznego świata do czasu, gdy Jezus, Jutrzenka i Źródło Wszelkiego Proroczego Światła, przyjdzie, by założyć swoje wieczne królestwo.

Do tego czasu przez swoje życie, swoją śmierć i swoje zmartwychwstanie Chrystus oferuje nam wszystkim życie wieczne. Jedyne, co możemy zrobić, to albo przyjąć ten największy dar, albo go odrzucić.

Zastanów się nad tym, że Jezus, Stwórca (zob. J 1,1-3), jest także Tym, który umarł na krzyżu za twoje grzechy. Czego ta zdumiewająca prawda uczy nas o realności miłości Boga wobec nas?

Apostołowie i prorocy

W *Nowym Testamencie* wyraźnie wspomniana jest działalność proroków i apostołów. Apostołowie byli *posłańcami/gońcami/kurierami* Boga, co znajduje odzwierciedlenie w greckim słowie *apostolos*. W ewangeliach słowo *apostoł* odnosi się do dwunastu najbliższych uczniów Jezusa. Reszta *Nowego Testamentu* podtrzymuje to znaczenie i poszerza je o kolejne osoby nienależące do grona dwunastu uczniów.

Paweł w swoich listach dwanaście razy nazywa siebie apostołem. W Rz 1,1-2 łączy swoje apostolskie powołanie i treść swojego głoszenia z przesłaniem starotestamentowych proroków. Paweł mówi o sobie jako apostole pogan (zob. Rz 11,13), powołanym „z woli Bożej" (1 Kor 1,1).

W przeciwieństwie do kapłanów, którzy pochodzili z rodu Aarona i przekazywali swój urząd z ojca na syna, Bóg powoływał proroków i apostołów stosownie do swojej woli. Gdy podważano apostolstwo Pawła, on zdecydowanie bronił swojego powołania (zob. 1 Kor 9,1-2). Paweł postrzegał swoje apostolstwo jako budowanie na dziele Chrystusa, który jest Fundamentem Kościoła (zob. Ef 2,20). Jako odbiorcy Bożego objawienia apostołowie byli uczestnikami takiego samego poziomu natchnienia, jak prorocy (zob. Ef 3,1-5).

W 2 P 3,1-2 apostoł Piotr nawiązuje do proroków jako tych, którzy działali w przeszłości, a których słowa miały istotne znaczenie, a następnie przypisuje apostołom podobny autorytet. W tych wersetach Piotr odnosi się do czasów starotestamentowych i nowotestamentowych. Choć prorocy wydają się być szczególnymi Bożymi posłańcami ery starotestamentowej, a apostołowie — nowotestamentowej, to jednak w czasach nowotestamentowych byli także ludzie, którzy prorokowali i usługiwali darem prorokowania, nie będąc apostołami. Tak więc w czasach nowotestamentowych dar prorokowania nie był ograniczony do apostołów, a nie wszyscy nowotestamentowi prorocy byli apostołami (zob. Dz 15,32).

Jak apostołowie i prorocy funkcjonowali w odniesieniu do Chrystusa i Kościoła? (Zob. Ef 2,20; 3,5).

.....

Z tego, co napisali apostołowie w *Nowym Testamencie*, wiemy, że Jezus był w centrum wszystkiego, co głosili i pisali. W taki czy inny sposób Jego życie, śmierć, zmartwychwstanie, arcykapłańska służba i powtórne przyjście stanowiły sedno ich przesłania.

Jedyny rzetelny zapis słów apostołów i proroków o Jezusie, Jego życiu i działalności, znajdujemy w *Biblii*. Jak świadczy to o ostatecznym autorytecie *Biblii* w kwestii naszej wiary w Jezusa i Jego śmierć poniesioną dla naszego zbawienia?

.....

Funkcje nowotestamentowych proroków

Co 1 Kor 14,3; Ef 4,11-13; Ap 22,6 mówią nam o roli nowotestamentowych proroków?

Wymienione powyżej wersety, jakkolwiek pomocne, nie stanowią wyczerpującego obrazu działalności nowotestamentowych proroków. Niemniej jednak w znacznej części ich dzieło stanowiło odzwierciedlenie tego, co czynili prorocy starotestamentowi. Zatem możemy śmiało założyć, że starotestamentowy dar prorokowania miał swoją kontynuację w czasach nowotestamentowych.

W 1 Kor 12,10 prorokowanie jest wymienione wśród innych darów duchowych. W metaforze Kościoła jako ciała Chrystusowego (zob. 1 Kor 12,27-28) prorocy są wymienieni zaraz po apostołach, którzy także otrzymali objawienie od Boga. Według 1 Kor 14,3 „kto prorokuje, mówi do ludzi ku zbudowaniu i napomnieniu, i pocieszeniu".

W Ef 4,11-13 Paweł wymienia podobny zbiór darów duchowych, co w 12. rozdziale *Pierwszego Listu do Koryntian*. Prorocy są wymienieni obok apostołów, ewangelistów, pastorów i nauczycieli (zob. Ef 4,11). Wszystkie te funkcje istnieją po to, „aby przygotować świętych do dzieła posługiwania, do budowania ciała Chrystusowego, aż dojdziemy wszyscy do jedności wiary i poznania Syna Bożego, do męskiej doskonałości, i dorośniemy do wymiarów pełni Chrystusowej" (Ef 4,12-13). Jak widzimy tutaj i w innych miejscach, Jezus jest centralną częścią ich przesłania.

W *Dziejach Apostolskich* czytamy o dwóch prorokach, Judzie i Sylasie (żaden z nich nie napisał księgi biblijnej), którzy „licznymi kazaniami napominali i umacniali braci" (Dz 15,32). Owszem, czasami prorocy musieli przekazywać ostrzeżenia, a nawet surowe napomnienia, ale stosownie do okoliczności wypowiadali także słowa zachęty, zwłaszcza w trudnych czasach, niewątpliwie wielce doceniane przez tych, którzy potrzebowali je usłyszeć i czerpać z nich nadzieję i obietnice w nich zawarte.

Dzieło przekazywania zachęty dla wierzących jest wspomniane także w kontekście prorokowania (zob. 1 Kor 14,31). W czasach ucisku i prześladowania dar prorokowania był źródłem wsparcia i nadziei.

W Ap 22,6 Jezus jest przedstawiony jako „Pan, Bóg świętych proroków" (BG), którego „słowa są pewne i prawdziwe" (BW). Oczywiście wszystko, co jest wypowiadane przez sługi Boga w Jego imieniu także musi być pewne i prawdziwe. W świecie, w którym niemal nikomu nie możemy ufać, możemy zaufać prorokom Pana, których świadectwo zostało utrwalone w Jego Słowie, naszym nadrzędnym i ostatecznym autorytecie.

Prorokinie i młodzi pastorzy

Przeczytaj Łk 2,36-38 i Dz 21,9. Co wersety te mówią o nowotestamentowych prorokiniach?

W czasach starotestamentowych Bóg powoływał jako proroków zarówno mężczyzn, jak i kobiety. W czasach nowotestamentowych również mamy wyraźne dowody działalności prorokiń. Anna jako pierwsza w *Nowym Testamencie* została nazwana prorokinią. W ramach swojej pełnej poświęcenia działalności służyła „Bogu w postach i w modlitwach dniem i nocą. (...) wielbiła Boga i mówiła o nim" (Łk 2,37-38).

W Dz 21,9 czytamy, że ewangelista Filip miał „cztery córki (...), które prorokowały". Historycy *Nowego Testamentu* — tacy jak Euzebiusz z Cezarei, żyjący w Palestynie prawdopodobnie w latach 264-340 — znaleźli pozabiblijne świadectwa mówiące o tym, gdzie mieszkały córki Filipa, a nawet gdzie zostały pochowane po śmierci. Tak więc widzimy, że Bóg powołał kobiety, i to młode kobiety, by służyły jako prorokinie. Nie wiemy, o czym prorokowały i jaki był zasięg ich służby. Wiemy jednak, że żadna wypowiedź tych młodych prorokiń usługujących autentycznym darem prorokowania nie została włączona do kanonu *Pisma Świętego*. To znaczy, że podobnie jak wielu innych proroków i prorokiń były one prorokiniami niekanonicznymi, co w żaden sposób nie podważa autentyczności ich powołania i służby.

Obok prorokiń także młodzi pastorzy współpracowali z apostołami. Apostołowie szkolili młodych przywódców do służby duszpastersko-ewangelizacyjnej. Na przykład Paweł nazywał Tymoteusza swoim prawowitym synem „w wierze" (1 Tm 1,2; zob. także 1 Tm 4,12). Nauczył go podstaw pastorskiej służby. O jego powołaniu napisał: „Ten nakaz daję ci, synu Tymoteuszu, abyś według dawnych głoszonych o tobie przepowiedni staczał zgodnie z nimi dobry bój" (1 Tm 1,18).

W Tt 1,4 Paweł nazwał także Tytusa prawowitym synem „według wspólnej wiary". Paweł powierzył Tytusowi zadanie wyznaczenia przywódców w zborach na Krecie, gdzie działalność apostoła i jego współpracowników wiązała się ze szczególnymi wyzwaniami. Skierował do młodego Tytusa duchową radę, jak powinien podchodzić do swoich obowiązków, a na koniec dodał: „To mów i tak napominaj, i tak strofuj z całą powagą. Niechaj cię nikt nie lekceważy" (Tt 2,15).

Młodzi i starsi, mężczyźni i kobiety — wszyscy mamy do odegrania pewną rolę w dziele Bożym. Jaka jest twoja rola i jak możesz czynić więcej?

Fałszywi prorocy w *Nowym Testamencie*

Przeczytaj Mt 24,23-24. Przed czym Jezus ostrzega nas w tych wersetach? Dlaczego powinniśmy potraktować to ostrzeżenie bardzo poważnie?

.....

.....

Jezus zapowiedział jasno i wyraźnie:

— „Powstaną bowiem fałszywi mesjasze i fałszywi prorocy i czynić będą wielkie znaki i cuda, aby, o ile można, zwieść i wybranych" (Mt 24,24).

Zwiedzenia, przed którymi ostrzegł nas Jezus, muszą być przekonujące, skoro towarzyszą im wielkie znaki i cuda. Nadnaturalne wydarzenia same w sobie nie są dowodem Bożego działania, nawet jeśli wydają się dobre. Musimy pamiętać, że nasi wrogowie są nadnaturalnymi istotami. Paweł przypomina nam, że „bój toczymy nie z krwią i z ciałem, lecz z nadziemskimi władzami, ze zwierzchnościami, z władcami tego świata ciemności, ze złymi duchami w okręgach niebieskich" (Ef 6,12). Te siły zła posługują się fałszywymi prorokami.

Fałszywi prorocy nie są nowym zjawiskiem. *Nowy Testament* nawiązuje do starotestamentowych fałszywych proroków (zob. Łk 6,26). W ewangeliach fałszywi prorocy są porównani do wilków drapieżnych przebranych w owcze skóry (zob. Mt 7,15). Wiemy także, że prawdziwych proroków możemy odróżnić od fałszywych „po ich owocach" (Mt 7,16).

Głównym dziełem fałszywych proroków jest oszustwo (zob. Mt 7,17-20). Jezus ostrzegł, że „powstanie wielu fałszywych proroków, i zwiodą wielu" (Mt 24,11), w tym, „o ile można, (...) i wybranych" (Mt 24,24; zob. także Mk 13,22; 1 J 4,1).

Według Ef 6,10-18, jak możemy się ustrzec przed wszelkiego rodzaju zwiedzeniami?

.....

Żyjąc przez wiarę, przywdziewając „pancerz sprawiedliwości" (Ef 6,14), przepasując się prawdą, poddając się w modlitwie Duchowi Świętemu i będąc ugruntowani w Słowie Bożym, możemy być chronieni przed wszystkim, co w przeciwnym razie mogłoby nas wyprowadzić na duchowe i teologiczne manowce.

Co możesz zrobić, by lepiej uzbroić się przeciwko wszelkim zwiedzeniem zagrażającym światu?

.....

JEZUS I JEGO SŁOWO ZAWSZE W CENTRUM

Jak zauważyliśmy, Bóg powoływał proroków w szczególnych czasach i zlecał im ważne zadania. Ich najważniejszą funkcją było prowadzenie ludzi do poznania Boga i wiernego trwania w więzi z Nim. Taki też był kierunek służby Ellen White. Jej działalność obejmowała dwie zasadnicze rzeczy: prowadzenie ludzi do Jezusa i wskazywanie im Jego Słowa — *Biblii*.

Ellen White przez całe życie miłowała Jezusa i pragnęła głosić miłość Bożą bliźnim. Jej słynna pięciotomowa seria *Konflikt Wieków* rozpoczyna się i kończy słowami: *Bóg jest miłością*. W książce *Pokój, o jakim marzysz,* przypuszczalnie najpopularniejszej ze wszystkich jej książek, napisała: „Od naszej jedności z Chrystusem zależy nasze wzrastanie w łasce, nasza radość i nasza użyteczność. Możemy wzrastać w łasce przez trwanie w Nim we wspólnocie każdego dnia, każdej godziny. On jest nie tylko Sprawcą, ale i Dokończycielem naszej wiary”[16].

W latach dziewięćdziesiątych dziewiętnastego wieku, gdy pracowała nad *Życiem Jezusa*, zanotowała w swoim dzienniku: „Pisząc o życiu Chrystusa, jestem całkowicie pochłonięta pracą. Zapominam prawidłowo oddychać. Nie jestem w stanie znieść ogromu uczuć, które opanowują mnie, gdy myślę o tym, co Chrystus wycierpiał na świecie”[17]. Ellen White z pasją mówiła o Jezusie.

Biblia była drugim obiektem zainteresowania Ellen White. Postrzegała swoje pisma jako „mniejsze światło”[18] prowadzące ludzi „do większego światła”[19] — *Biblii*. Zawsze wzywała ludzi do studiowania *Pisma Świętego*, w którym Bóg objawił swój pełen miłości charakter i plan zbawienia. Od początku swojej działalności głosiła: „Drogi czytelniku, polecam ci Słowo Boże jako regułę twojej wiary i praktyki”[20].

Po latach napisała: „Pan pragnie, byście studiowali *Biblię*. Nie dał nam żadnego dodatkowego światła, które miałoby zająć miejsce Jego Słowa. (...). Spożyte i przyswojone [Jego Słowo] jest jak życiodajna krew dla duszy. Wówczas dobre uczynki będą widziane jako światło jaśniejące w ciemności”[21].

Ellen White wierzyła, że każdy, kto pełni prorocką służbę dla Chrystusa, musi uczyć „tego, czego nauczył ich [uczniów] Chrystus. Tego, co mówił nie tylko osobiście, ale co było uwzględnione przez wszystkich proroków i nauczycieli *Starego Testamentu*. Ludzkie nauczanie zostało odrzucone”[22].

Jezus i *Pismo Święte* zawsze znajdowali się w centrum chrześcijańskiego doświadczenia Ellen White[23]. W kolejny piątek przyjrzymy się jej poglądom w kwestii objawienia i natchnienia.

---

[16] Ellen G. White, *Pokój, o jakim marzysz*, wyd. 2, Warszawa 2025, s. 87.
[17] Taż, *Manuscript 70*, 1897.
[18] Taż, *Wybrane poselstwa*, t. 3, Radom 2011, s. 30.
[19] Tamże.
[20] Tamże, s. 29.
[21] Taż, *Letter 130*, 1901.
[22] Taż, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 608.
[23] Więcej na ten temat przeczytasz pod adresem: *https://whiteestate.org/absg/4*.

DZIEŃ HOPE MEDIA POLSKA

4. kwartał • Zbiórka darów 24 października • Projekt Hope Media Polska

24 października obchodzimy Dzień Hope Media Polska. To szczególna okazja, aby modlić się o rozwój misji medialnej Kościoła i wesprzeć działania, dzięki którym przesłanie ewangelii może docierać do ludzi w możliwie jak najbardziej szeroki sposób.

Wierzymy, że wielu z was zauważyło już szereg zmian, które w ostatnim roku dokonały się w naszej działalności medialnej. Pojawiły się nowe projekty, odświeżone formaty, rozwijane są kolejne przestrzenie komunikacji, a Hope Media Polska coraz wyraźniej staje się wspólnym narzędziem misyjnym Kościoła.

Mamy nadzieję, że te działania są dla was pomocne, inspirujące i potrzebne. Jednocześnie wiemy, że to dopiero początek. Chcemy dalej rozwijać naszą pracę, tworzyć wartościowe treści, wzmacniać zbory i docierać z przesłaniem nadziei do ludzi, którzy być może właśnie przez media po raz pierwszy usłyszą o Chrystusie.

Dary złożone tego dnia zostaną przeznaczone na dalszy rozwój projektów medialnych, wydawniczych i internetowych Hope Media Polska.

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas nabożeństwa sobotniego w osobnej kolekcie lub w przeznaczonych na ten cel kopertach.
2. Dar na projekt można również przekazać bezpośrednio na konto **Hope Media Polska**: **19 1020 2528 0000 0102 0700 3553**, w tytule: **Hope Media Polska**.